

Рум рӯъёро барқарор мекунад — Рақами Ҳашт

Бунёдҳои регӣ: Радди ҳақиқати нубувватӣ дар адвентизми Лодикия

Jeff Pippenger

2024-08-18

Дар мақолаи охирин мо ба суҳанони зерини Исо ишора кардем.

Аз анбиёи дурӯғин ҳазар кунед, ки назди шумо дар либоси гӯсфандон меоянд, вале дар ботин гургони даррандаанд. Шумо онҳоро аз рӯи меваҳояшон хоҳед шинохт. Оё мардум аз хор ангур мечинанд, ё аз хас фиғ? Ҳамчунин ҳар дарахти неки меваи неки меоварад; аммо дарахти фосид меваи бад меоварад. Дарахти неки наметавонад меваи бад оварад, ва дарахти фосид наметавонад меваи неки оварад. Ҳар дарахте ки меваи неки намеоварад, бурида шуда, ба оташ андохта мешавад. Пас, онҳоро аз рӯи меваҳояшон хоҳед шинохт. На ҳар касе ки ба Ман мегӯяд: «Худовандо, Худовандо», ба Малакути Осмон дохил хоҳад шуд, балки он касе ки иродаи Падари Маро, ки дар осмон аст, ба ҷо меоварад. Бисёр касон дар он рӯз ба Ман хоҳанд гуфт: «Худовандо, Худовандо, оё ба номи Ту нубувват накардем? ва ба номи Ту девҳоро берун нарондем? ва ба номи Ту қорҳои бисёр аҷоиб накардем?» Ва он гоҳ ба онҳо ошқоро хоҳам гуфт: «Ман ҳаргиз шуморо нашинохтаам; аз Ман дур шавед, эй бадкорон». Пас, ҳар касе ки ин суҳанони Маро мешунавад ва онҳоро ба ҷо меоварад, ўро ба марди хирадманде монанд хоҳам кард, ки хонаи худро бар саҳрае бино кард. Ва борон борид, ва селҳо омаданд, ва бодҳо вазиданд, ва ба он хона заданд; аммо он нафурӯ рехт, зеро бар саҳра бунёд ғайта буд. Ва ҳар касе ки ин суҳанони Маро мешунавад ва онҳоро ба ҷо намеоварад, ба марди нодоне монанд карда хоҳад шуд, ки хонаи худро бар рег бино кард. Ва борон борид, ва селҳо омаданд, ва бодҳо вазиданд, ва ба он хона заданд; ва он фурӯ рехт; ва сукути он бузург буд. Матто 7:15–27.

Исёни соли 1863 оғози онро нишон медиҳад, ки Адвентизми Ҳафтуми рӯзи Лоодикия бар реги таҳкурсии дурӯғин месозад. Рег рамзи усули шайтонӣ—яъне плюрализм аст, дар муқобили Санг, ки рамзи ҳақиқати мутлақ мебошад. Ҳақиқати мутлақ бар ду шохид устувор мегардад, ва ҳақиқатҳое, ки дар ду ҷадвали муқаддаси Ҳабаккук ифода ғайтаанд, ва онҳоро Адвентизм тадриҷан қанор гузоштааст, аз Қитоби Муқаддас бармеоянд ва аз ҷониби Рӯҳи Нубувват тасдиқ мегарданд. Он ҳақиқатҳо мутлақанд.

«Душман мекӯшад, ки зехни бародарону хоҳарони моро аз қори тайёр сохтани қавме, ки дар ин рӯзҳои охир устувор истанд, ба сӯйи дигар гардонад. Софистиконӣ ў ба он равона шудаанд, ки зехнҳоро аз хатарҳо ва вазифаҳои ин соат дур созанд. Онҳо нуре, ки Масех аз осмон омад, то барои қавми Худ онро ба Юҳанно бидиҳад, қамарзиш мешуморанд. Онҳо таълим медиҳанд, ки манзараҳое, ки акнун пеши рӯйи мо қарор доранд, он қадар аҳаммият надоранд, ки сазовори таваҷҷуҳи махсус бошанд. Онҳо ҳақиқатеро, ки асли осмонӣ дорад, бетаъсир мегардонанд ва қавми Худоро аз таҷрибаи гузашташон маҳрум

месозанд ва ба ҷойи он ба онҳо илми козиб медиҳанд. «Худованд чунин мегӯяд: Дар роҳҳо биистед, ва бингаред, ва аз роҳҳои қадим бипурсед, ки роҳи некӯ кучост, ва дар он кадам занед». [Ирмиё 6:16.]»

«Ҳеч кас накушад, ки пояҳои имони моро канда дур андозад,—он пояҳое, ки дар оғози кори мо, бо омӯзиши Каломи Худо дар рӯҳи дуо ва бо ваҳй гузошта шуданд. Бар ин пояҳо мо зиёда аз панҷоҳ сол аст, ки бино карда истодаем. Одамон метавонанд гумон кунанд, ки роҳи наvero ёфтаанд, ки метавонанд пояе қавитар аз он чи гузошта шудааст, бино намоянд; вале ин фиреби бузург аст. “Зеро ҳеч кас наметавонад пояи дигаре ҷуз он чи гузошта шудааст, бимонад.” [1 Corinthians 3:11.] Дар гузашта, бисёриҳо кӯшиш кардаанд, ки имони наvero бино кунанд, усулҳои наvero барқарор намоянд; аммо бинои онҳо то чӣ муддат пойдор монд? Он ба зудӣ фурӯ рехт; зеро бар Сахра бунёд наёфта буд». Testimonies, volume 8, 296–297.

Ҳангоме ки 11 сентябри соли 2001 фаро расид, боронҳои Рӯҳулқудс низ фаро расиданд.

«Борони охирин бояд бар қавми Худо бирезад. Фариштаи қудратманде бояд аз осмон нузул кунад, ва тамоми замин аз ҷалоли ӯ мунаввар гардад». Review and Herald, April 21, 1891.

Вақте ки иморатҳои азими шаҳри Нью-Йорк бо ламси Худо фурӯ андохта шуданд, борони дерин оғоз ба пошидан кард. Вақте ки 11 сентябри соли 2001 фаро расид, оббандҳои усулҳои папавӣ кушода шуданд.

«Дар ин замони густариши бадкирдорӣ, калисоҳои протестантӣ, ки «Ҳамин тавр мегӯяд Худованд»-ро рад кардаанд, ба ҳолати ачибе хоҳанд расид. Онҳо ба ҷаҳон гароиш хоҳанд ёфт. Дар ҷудоии худ аз Худо, онҳо хоҳанд кӯшид, ки дурӯғ ва иртидод аз Худоро қонуни миллат гардонанд. Онҳо бар ҳокимони кишвар таъсир хоҳанд расонд, то қонунҳое бароранд, ки бартарии аздастрафтаи одами гуноҳро барқарор созанд, ҳамон касе ки дар маъбади Худо менишинад ва худро чунин нишон медиҳад, ки гӯё ӯ Худо бошад. Принципиҳои католикии румӣ зери Ҳимояи давлат гирифта хоҳанд шуд. Ётирози ҳақиқати Китоби Муқаддас дигар аз ҷониби онҳое, ки қонуни Худоро меёри зиндагии худ насохтаанд, таҳаммул карда нахоҳад шуд». Review and Herald, December 21, 1897.

Санади Patriot оғози Ҳимояи усулҳои Католикии Румро нишон медиҳад, ки он тадриҷан ба қонуни якҷанбаи ба наздикӣ оянда мебарад. 11 сентябри соли 2001 чор бода, ки исломо аз войи сеюм намояндагӣ мекунанд, ба вазидан оғоз карданд.

«Фариштагон чор бодро нигоҳ медоранд, ки чун аспи хашмгин тасвир шудааст, меҳоҳад канда равад ва бар рӯи тамоми замин тохта гузарад ва дар роҳи худ харобӣ ва марг оварад.

«Оё мо бояд дар ҳуди лаби олами абадӣ хуфта бошем? Оё мо бояд кунд ва сард ва мурда бошем? Оҳ, кош дар калисоҳои мо Рӯҳ ва нафаси Худо, ки бар қавми Ӯ дамида мешавад, бошад, то онҳо бар поҳои худ биистанд ва зинда гарданд. Мо бояд бубинем, ки роҳ танг аст ва дарвоза маҳдуд. Аммо чун аз дарвозаи танг мегузарем, фароҳии он ҳадду канор надорад». Manuscript Releases, volume 20, 217.

Борон, шамол ва сел 11 сентябри соли 2001 фаро расиданд, ва калисои Лаодикияи Адвентистони рӯзи ҳафтуми боқимонда озмуда шуд, чунон ки яҳудиён ҳангоми таъмиди Масеҳ озмуда шуда буданд, ва чунон ки протестантҳо аз 11 августи соли 1840 оғоз ёфта озмуда шуданд. Аз он нукта то пешгуи исёнкоронаи 18 июли соли 2020, ҳонаи Лаодикияи Адвентистони рӯзи ҳафтуми боқимонда тадричан фурӯ рехт, ҳамоно гуна ки маъбади яҳудиён пеш аз салиб ба таври қатъӣ вайрону ҳолӣ эълон гардида буд, ва ҳамоно гуна ки протестантҳо дар нахустин ноумедии 19 апрели соли 1844 ба протестантизми муртад гузаштанд.

Сипас чунбиши Лоудикиягии фариштаи сеюм ба раванди ниҳони озмоиши худ ворид гардид, ва ҳамоно гуна ки бо озмоише, ки 11 сентябри соли 2001 оғоз ёфт, бокирагон даъват шуданд, ки ба роҳҳои қадим бозгарданд, ки онҳо ҳақоиқи бунёдии на танҳо чунбиши миллери фариштаи якум ва дуум, балки ҳамчунин ҳақоиқи бунёдии чунбиши фариштаи сеюм буданд.

Рамзи рад кардани он ҳақиқатҳои бунёдӣ дар заминаи фиреби саҳт ҳамоно паёмест, ки Павлус дар Номаи Дуум ба Таслӯникиён сабт кардааст. Он паём дар китоби Дониёл бо «қурбонии доимӣ» рамзонида шудааст, зеро маҳз дар порчаи Таслӯникиён Вилиам Миллер ба фаҳмидани он расид, ки «қурбонии доимӣ» дар китоби Дониёл Руми бутпарастро ифода мекунад.

Китобҳои навишта шудаанд, ки ба таърифи «ҳамарӯза» дар китоби Дониёл мепардозанд. Аксари онҳо иштибоҳӣ ҳастанд, гарчанде агар хоҳед матлаберо аз як илоҳиётшиноси адвентистӣ, ки ин масъаларо дуруст баён мекунад, мутолиа намоед, метавонед асари «The Mystery of the Daily»-и John W. Peters-ро пайдо кунед. Ман қасд надорам, ки дар ин мақола ба он ҷанбаи «ҳамарӯза» бипардозам. Ҳамчунин китобҳои дигаре низ ҳастанд, ки таърихи «кӣ, чӣ ва чаро»-ро фаро мегиранд, ки чӣ гуна диди бардурӯғ дар бораи «ҳамарӯза» дар ниҳоят дар миёни Адвентизми Лаодикиявии Рӯзи Ҳафтум муқаррар гардид.

Таърифи калимаи ибронӣ, ки ҳамчун «доимӣ» тарҷума шудааст, ва таърихи исён бар зидди ҳақиқати асосии «доимӣ», ки ба таври ҷиддӣ аз соли 1901 оғоз ёфт, борҳо дар «Қадвалҳои Ҳабакқук» ва ҳамчунин дар мақолаҳои охирин оид ба китоби Дониёл баён гардидааст.

Ман ният дорам, ки дар ин мақола диққати «қурбонии ҳаррӯза»-ро бар хусусиятҳои нубувватие нигоҳ дорам, ки ба рамзи рад шудани Рум вобастаанд. Ҳар касе, ки ба таври воқеӣ ҳокимияти навиштаҳои Эллен Уайтро мепазирад, танҳо лозим аст матни зеринро бихонад, то бидонад, ки фаҳмиши дурусти «қурбонии ҳаррӯза» кадом аст.

«Пас ман дар мавриди “Қурбонии доимӣ” дидам, ки калимаи “қурбонӣ” аз ҷониби хиради инсон илова шудааст ва ба матн тааллуқ надорад; ва ки Худованд фаҳмиши дурусти онро ба онҳое дод, ки нидои соати довариро эълон мекарданд. Вақте ки ваҳдат вучуд дошт, пеш аз соли 1844, қариб ҳамаи онҳо дар фаҳмиши дурусти “Қурбонии доимӣ” муттаҳид буданд; аммо аз соли 1844, дар миёни сардаргумӣ, назарҳои дигар пазируфта шуданд, ва торикӣ ва сардаргумӣ аз пайи он омад.» Review and Herald, November 1, 1850.

Рад намудани фаҳмиши Уилям Миллер дар бораи «рӯзмарра» ҳамзамон рад намудани эътибори навиштаҳои Эллен Уайт мебошад, зеро ӯ дид, ки «Худованд назари дурусти онро ба онҳое дод, ки нидои соати довариро эълон карданд». Ҳамчунин ба ӯ нишон дода шуд, ки назариёти дигари «рӯзмарра» «торикӣ ва ошuftагӣ»-ро ба вучуд меоварданд, ки инҳо хосиятҳои Масеҳ нестанд. Миллер ҳангоми омӯзиши Дуюм Таслӯникиён «рӯзмарра»-ро ҳамчун Руми бутпараст шинохт.

«Ман хонданро идома додам ва ғайр аз Дониёл ҳеҷ мавриди дигаре наёфтам, ки дар он ин [қурбонии доимӣ] зикр шуда бошад. Сипас ман [бо ёрии як конкорданс] он суханонеро, ки бо он вобаста буданд, гирифтам: “дур кардан”; ӯ қурбонии доимиро дур хоҳад кард; “аз вақте ки қурбонии доимӣ дур карда шавад,” ва ғайра. Ман боз ҳам хонданро идома додам ва гумон мекардам, ки бар ин матн ҳеҷ рӯшноие нахоҳам ёфт; ниҳоят ба 2 Таслӯникиён 2:7, 8 расидам. “Зеро сирри шарорат аллакай амал мекунад; фақат он касе ки акнун бозмедорад, боз хоҳад дошт, то он даме ки аз миён гирифта шавад, ва он гоҳ он бадкор ошкор хоҳад шуд,” ва ғайра. Ва ҳангоме ки ман ба он матн расидам, оҳ, чӣ қадар ҳақиқат равшан ва пурчалол намудор гардид! Ҳамин аст! Ин ҳамон қурбонии доимист! Хуб, акнун, Павлус аз “он касе ки акнун бозмедорад”, ё монев мешавад, чӣ маънӣ дорад? Аз “марди гуноҳ” ва “бадкор” Попизм дар назар аст. Хуб, пас он чист, ки аз ошкор шудани Попизм монев мегардад? Чаро, он бутпарастист; пас, “қурбонии доимӣ” бояд бутпарастӣ маънӣ диҳад».—William Miller, Second Advent Manual, саҳифаи 66». Advent Review and Sabbath Herald, 6 январи 1853.

Дар ниҳоят, адвентизми Лаодикия фаҳмиши дурустero, ки ба Миллер ва ба онҳое дода шуда буд, ки нидои соати довариро эълон карданд, канор гузошт ва ба ҷойи он андешаи ғалати протестантизми муртадро пазируфт, ки мувофиқи он «ҳамешагӣ» хизмати муқаддасгоҳи Масеҳро ифода мекарда бошад. Ин фаҳмиш аз бисёр ҷиҳатҳо беҳуда ва бемаънӣ аст, аммо илова бар он ки ботил аст, иддао мекунад, ки рамзи шайтонӣ рамзи Масеҳ аст.

«Пас, дар ҳоле ки аждаҳо, пеш аз ҳама, Шайтонро ифода мекунад, он, ба маънои дуоумдараҷа, рамзи Руми бутпараст мебошад». «Муборизаи Бузург», 439.

Миллер «қурбонии доимиро» ҳамчун Рими бутпараст, яъне аждаҳо, муайян кард, аммо адвентизми Лоодикия аз протестантизми суқуткарда ин андешаро қабул намуд, ки он хизмати Масеҳро дар муқаддасгоҳи осмонӣ ифода мекунад. Рад кардани муайянкунии Миллер, ки «қурбонии доимӣ» Рими бутпараст аст, ба маънои рад кардани ҳақиқате мебошад, ки дар ҳар ду ҳаритаи муқаддас, ки иҷрошавии боби дуюми Ҳабаккуқ буданд, муаррифӣ шудааст. Пас, ин рад кардани як ҳақиқати бунёдӣ мебошад, ҳамон гуна ки рад кардани ҳафт замони Ибодат боби бисту шаш буд.

Рад кардани ҳақиқат, ки «қурбонии ҳаррӯза» намояндаи Руми бутпараст аст, баробар аст ба рад кардани асосҳои Адвентизм ва салоҳияти Рӯҳи Нубувват. Муайян кардани рамзе, ки ба Шайтон тааллуқ дорад, ҳамчун рамзи Масеҳ, ҳамсон аст ба муайян кардани кори Масеҳ ҳамчун кори Шайтон.

«Дар рад кардани Масех, халқи яҳудӣ гуноҳи нобахшиданиро содир кард; ва бо рад намудани даъвати раҳмат, мо низ метавонем ба ҳамон хато роҳ диҳем. Вақте ки мо аз шунидани паёмрасонони ваколатдори Ё сарпечӣ мекунем ва ба ҷои он ба намояндагони шайтон гӯш медиҳем, ки меҳоханд ҷонро аз Масех дур созанд, мо ба Шохзодаи ҳаёт таҳқир мекунем ва Ёро дар пеши куништгоҳи шайтон ва дар пеши коиноти осмонӣ шармсор мегардонем. То даме ки касе чунин мекунад, ӯ наметавонад ҳеҷ умед ё омуриши ёбад, ва дар анҷом ҳар гуна хоҳиши ошӣ шудан бо Худоро аз даст хоҳад дод». «Орзуи асрҳо», 324.

Ҳангоме ки адвентизми Лоудикия фаҳмиши бунёдии «қурбонии доимӣ» ва ҳафт замонро рад кард, онҳо на танҳо ҳокимияти Рӯҳи Нубувват ва пояҳоро рад карданд, балки кори Вилиям Миллерро низ рад намуданд, ки ба фаҳмишҳои худ тавассути фаришта Ҷабраил ва фариштагони дигар роҳнамоӣ шуда буд.

«Худо фариштаи Худо фиристод, то бар дили деҳқоне, ки ба Китоби Муқаддас имон надошт, таъсир расонад ва ӯро ба ҷустуҷӯи пешгӯиҳо роҳнамоӣ кунад. Фариштагони Худо борҳо назди он баргузида омаданд, то зеҳни ӯро ҳидоят намоянд ва пешгӯиҳоеро, ки ҳамеша барои қавми Худо торик буданд, барои фаҳми ӯ боз кунанд. Оғози занҷири ҳақиқат ба ӯ дода шуд, ва ӯ роҳнамоӣ ёфт, то пайванд пас аз пайвандро ҷустуҷӯ кунад, то он даме ки бо ҳайрат ва таҳсин ба Каломи Худо назар афканд. Ё дар он ҷо занҷири комили ҳақиқатро дид. Он Каломе, ки ӯ онро беилҳом мешуморид, акнун бо тамоми зебӣ ва ҷалоли худ пеши назари ӯ кушода шуд. Ё дид, ки як қисми Навиштаҳо қисми дигарро шарҳ медиҳад, ва ҳангоме ки як оят барои фаҳми ӯ баста буд, дар қисми дигари Калом он ҷиро меёфт, ки онро тавзеҳ меод. Ё ба Каломи муқаддаси Худо бо шодӣ ва бо амиқтарин эҳтиром ва тарс менигарист». «Навиштаҳои Аввал», 230.

«Фариштаи Ё» ибораест, ки фариштаи Ҷабраилро муайян мекунад.

«Суханони фаришта: “Ман Ҷабраил ҳастам, ки дар ҳузури Худо меистам”, нишон медиҳанд, ки ӯ дар дарборҳои осмонӣ макоми бисёр шарафманд дорад. Вақте ки ӯ бо паёме назди Дониёл омад, гуфт: “Ва касе нест, ки дар ин қорҳо бо ман устувор бошад, ҷуз Микоил [Масех], Сарвари шумо”. Дониёл 10:21. Дар бораи Ҷабраил Наҷотдиҳанда дар Ваҳй суҳан гуфта, мегӯяд, ки “Ё онро ба васитаи фариштаи Худ ба банди Худ Юҳанно фиристода, маълум гардонид”. Ваҳй 1:1.» «Орзуи асрҳо», 99.

Ҳамсон донишмандони рамзи шайтонӣ бо рамзи Масех на танҳо мувоҷи ба гуноҳи нобахшидани ас, балки худ гуноҳи нобахшидани низ бо рад намудани фиристодагоне, ки Масех мефиристад, вобаста аст. Пас, «ҳамешагӣ» ба рамзи гуноҳи нобахшидани мубаддал мегардад, ва ҳангоме ки фаҳмида мешавад, ки «баргузида», Уилям Миллер, ба фаҳмиши дурусти он ҳақиқат ҳидоят карда шуда буд, ва он баъдан рад карда шуд, ин бевосита ба Мактуби Дуюм ба Таслӯникиён мувофиқ меояд, ки маҳз ҳамон порчаи Навиштаҷот аст, ки Миллер кашфи худро дар он ҷо анҷом дод. Рад кардани он ҳақиқат далели дӯст надоштани ҳақиқат аст, ва он исён боиси дур шудани Рӯҳи Муқаддас ва таслим шудан ба рӯҳи нопоки Шайтон мегардад, ки Павлус онро гумроҳии қавӣ меномад.

Ҳамон тавре ки «ғоратгарони қавми ту», ки «руъёро барпо мекунанд», «қурбонии доимӣ» рамзи Руми бутпараст мебошад. Дар заминаи Мактуби дуюм ба Таслӯникиён, Павлус таълим медиҳад, ки рад кардани паёми боби дуюм далелест бар он ки онҳое, ки чунин мекунанд, ҳақиқатро дӯст намедоранд. Азбаски онҳо ҳақиқатро, ки дар он боб ифода ёфтааст, дӯст намедоранд, ба гумроҳии саҳт дучор мегарданд.

Ҳамаи анбиё дар бораи рӯзҳои охир сухан мегӯянд, ва порчаҳои илҳомбахши пешина дар ин мақола нишон медиҳанд, ки дар вақти рехта шудани Рӯҳулқудс гумроҳии қавӣ бар онҳое меояд, ки ҳақиқатро дӯст намедоранд. Як гурӯҳ рағбанро қабул мекунад, ва гурӯҳи дигар гумроҳии қавиро қабул мекунад.

Рӯҳи Муқаддас дар чараёни таърих рехта мешавад, дар ҳоле ки Рӯҳи Муқаддас аз касоне бардошта мешавад, ки афзоиши донишero, ки дар давоми ду давраи озмоиши замони мӯҳрғузoor аз 11 сентябри соли 2001 то қонуни якшанбеи ба зудӣ оянда кушода мегардад, рад мекунанд. Барои такрор кардани як порчаи қаблӣ:

«Ба рӯзҳои охир назар афканда, ҳамон қудрати бепоён дар бораи онҳое, ки “муҳаббати ростиро напазируфтанд, то ки наҷот ёбанд”, чунин эълон мекунад: “Ба барои ҳамин Худо ба онҳо гумроҳии саҳт хоҳад фиристод, то ки ба дурӯғ имон оваранд; то ҳамаи онҳое ки ба ростӣ имон наоварданд, балки аз ноинсофӣ лаззат бурданд, маҳкум гарданд.” Чун онҳо таълимоти Каломи Ёро рад мекунанд, Худо Рӯҳи Худо бозмедорад ва онҳоро ба фиребҳое волегузорад, ки дӯст медоранд». Навиштаҳои аввал, 46.

Сатр бар сатр, Дониёл таълим медиҳад, ки дар рӯзҳои охир маҳз ғоратгарони қавми ту, (рамзе аз Рум) рӯёро барпо месозанд. Ғоратгарон ҳамчунин ҳамчун «ҳамешагӣ» тасвир шудаанд. Сулаймон таълим медиҳад, ки дар рӯзҳои охир онҳое ки рӯё надоранд, ҳалок мегарданд, яъне бараҳна мешаванд. Бараҳна гардонида шудан — Лӯдикиягӣ будан аст, ва Лӯдикиягӣ — бокираи аблаҳ аст.

«Ҳолати Калисо, ки бо духтарони нодон тасвир шудааст, инчунин ҳамчун ҳолати Лоудикия низ ёд мешавад». Review and Herald, August 19, 1890.

Вақте ки паёми Нидои Нимашаб фаро мерасад, бокираи аблаҳ будан маънои зоҳир сохтани он чизero дорад, ки Юҳанно дар боби шонздаҳуми Ваҳй чунин сабт мекунад: «шарми урёнии ту». Огоҳии Юҳанно дар балои шашум ба он иттиҳоди сегонаи аждаҳо, ҳайвон ва набии козиб марбут аст, ки аз соли 1989 инҷониб дар чараёни бурдани ҷаҳон ба Армагеддон мебошанд.

Паёми Павлус дар дуввумин нома ба Таслӯникиён танҳо дар бораи он нест, ки Руми бутпараст аз ҷониби Дониёл ҳамчун «қурбонии ҳамешагӣ» муаррифӣ шудааст, балки ин боб равобити Руми бутпарастро бо Руми папавӣ таъкид мекунад. Руми бутпараст марди гуноҳро аз ба тахти замин нишастан дар соли 538 бозмедошт («манъ мекард»). Ҳангоме ки Руми бутпараст аз миён бардошта шуд, он гоҳ «сирри шарорат», «он бадкор», ки ҳамон папаи Рум аст, ошкор мегардад. Дар ин боб Павлус як робитаи муайяни нубувватиро миёни Руми бутпараст ва Руми папавӣ муайян месозад. Рад кардани таълими ин боб, рад кардани

ҳақиқат ва пазируфтани гумроҳии сахт аст.

Ҳеч кас шуморо ба ҳеч васила фирефта насозад; зеро он рӯз нахоҳад омад, магар он ки аввал осият биёяд, ва он марди гуноҳ ошкор гардад, писари ҳалокат; ки муқобилат мекунад ва худро болотар аз ҳар он чи Худо хонда мешавад ё парастии мегардад, боло мебардорад; ба тавре ки ӯ чун Худо дар маъбади Худо менишинад ва худро нишон медиҳад, ки гӯё ӯ Худо бошад. Оё дар хотир надоред, ки вақте ҳанӯз бо шумо будам, ин чизҳоро ба шумо мегуфтам? Ва акнун шумо медонед, ки чӣ чиз ӯро бозмедорад, то ки дар замони худ ошкор гардад. Зеро сирри бадӣ аллакай амал мекунад; фақат он касе ки ҳоло бозмедорад, бозмедорад, то он даме ки аз миён бардошта шавад. Ва он гоҳ он шарир ошкор хоҳад шуд, ки Худованд ӯро бо рӯҳи даҳони Худ нобуд хоҳад кард ва бо ҷилои зуҳури Худ вайро ҳалок хоҳад сохт; яъне он кас, ки омаданааш мувофиқи амали шайтон аст, бо ҳар гуна қудрат ва аломатҳо ва мӯъҷизаҳои дурӯғин, ва бо ҳар гуна фиреби ноинсофӣ дар миёни онҳое ки ҳалок мешаванд; зеро муҳаббати ростиро қабул накарданд, то наҷот ёбанд. Ва барои ҳамин Худо ба онҳо гумроҳии сахт хоҳад фиристод, то ба дурӯғ имон оваранд; то ҳамаи онҳое ки ба ростӣ имон наоварданд, балки аз ноинсофӣ лаззат бурданд, маҳкум гарданд. 2 Таслӯникиён 2:3–12.

Чаро ин қавми рӯзҳои охир «маҳкум» мегарданд? Чаро ба онҳо «гумроҳии сахт» фиристода мешавад? Чаро онҳо «ҳалок» мешаванд ва ба ин васила шарми урёнии худро ошкор месозанд? Матн баён мекунад, ки ин аз он сабаб аст, ки онҳо ҳақиқатро дӯст намендоранд; ва ҳақиқате, ки дар ин боб баён шудааст, муайян месозад, ки Руми бутпараст, подшоҳии чоруми нубуввати Китоби Муқаддас, то замоне ки бутпарастӣ бардошта нашавад, намегузашт, ки Руми папавӣ, подшоҳии панҷуми нубуввати Китоби Муқаддас, ба тахт барояд.

Муносибати миёни Руми бутпараст ва Руми папавӣ, ки дар ин боб муайян шудааст, инчунин аз ҷониби Юҳанно дар робита миёни калисои Пергамус ва калисои Тиатира низ муайян гардидааст. Пергамус бо Руми бутпараст мувофиқат мекунад, ва Тиатира Руми папавӣ аст. Павлус ва Юҳанно ду шохидро дар бораи муносибати ин ду қудрат пешкаш мекунанд, чунон ки китоби Дониёл низ чунин мекунад.

Дар китоби Дониёл муносибати Руми бутпараст бо Руми папавӣ тақроран баён шудааст. Дар боби дуюми Дониёл, он бо омезиши оҳан бо гили лойин тасвир мегардад. Дар боби ҳафтуми Дониёл ҳам Руми бутпараст ва ҳам Руми папавӣ подшоҳии «мутафовит» мебошанд, ва гарчанде ки Дониёл 2 ин ду қудратро ҳамчун омехта нишон медиҳад, боби 7 муайян месозад, ки қудрати папавӣ аз подшоҳии даҳшоҳаи Руми бутпараст берун меояд. Дар Дониёл 8 шоҳаи хурди оятҳои 9 то 12 Рум аст дар ҳар ду марҳилаи он. Оятҳои 9 ва 11 шоҳаи хурдро дар сиғаи музаккар меоранд, ва ҳамин тавр Руми бутпарастро муайян месозанд, ва оятҳои 10 ва 12 шоҳаи хурдро дар сиғаи муаннас меоранд, ва ҳамин тавр Руми папавиро муайян месозанд.

Дар боби ҳаштуми китоби Дониёл, ояти сздаҳум, Руми бутпараст ва Руми папавӣ ҳамчун ду қудрати вайронкунанда тасвир шудаанд. Руми бутпараст қудрати вайронкунандаи «ҳамешагӣ» аст, ва Руми папавӣ қудрати вайронкунандаи таҷовуз аст. Дар боби ёздаҳум,

ояти сию якум, қудрати вайронкунандаи «ҳамешагӣ»-и Руми бутпараст қудрати вайронкунандаи макрухро, ки ҳамон қудрати папавӣ аст, барпо мекунад. Дар боби дувоздахум, ояти ёздаҳум, қудрати вайронкунандаи «ҳамешагӣ»-и Руми бутпараст бардошта мешавад, то қудрати вайронкунандаи макруҳи папавият барпо гардад.

Муносибати ду қудрати вайронкунандаи Рум яке аз мавзӯҳои асосии китобҳои Дониёл ва Ваҳй мебошад, ва ҳамин муносибат аст, ки Павлус онро ҳамчун ҳақиқате муайян мекунад, ки агар шахс бихоҳад аз фиреби сахте, ки аз имон овардан ба дурӯғ ба вучуд меояд, канораҷӯӣ намояд, бояд онро дӯст дорад. Худо ҳеҷ гоҳ такрори беҳуда намекунад, ва ҳар як тасвири муносибати Руми бутпараст бо Руми папавӣ дар бораи ин мавзӯ шаҳодати махсуси худро медиҳад; аммо рад кардани рамзи Рум дар рӯзҳои охир, рад кардани борони охир ва ба ҷои он пазируфтани фиреби сахт аст. Ин маънои онро дорад, ки шахс то абад ҳамчун Лаодикияи бараҳна шинохта хоҳад шуд.

Таърихнигорони адвентистии Лаодикия, ҳарчанд нисбат ба нақш ва кори Уилям Миллер ҳеҷ эҳтироми муқаддас зоҳир намесозанд, nonetheless эътироф мекунанд, ки маҳз дарки ӯ аз муносибати Руми бутпараст ва Руми папавӣ он сохтори нубувватӣ буд, ки ӯ «тамоми» татбиқҳои нубуввати худро бар он бино кард. Қабраил ва фариштагони дигар Миллерро роҳнамоӣ карданд, то муносибати Руми бутпараст ва Руми папавиро дарк намояд, аммо дар фаҳмиши таърихӣ худ ӯ Румро ҳамчун як воҳиди сегона, ки аз аждаҳо, ҳайвон ва набиӣ козиб иборат бошад, надид.

Дар замони ӯ Иёлоти Муттаҳида ҳанӯз нақши худро ҳамчун пайғамбари козиб оғоз накарда буд, зеро протестантҳои Иёлоти Муттаҳида то соли 1844 духтарони Рум нагардиданд, ва кори бунёдии Миллер аллакай бар рӯи чадвали соли 1843, ки дар моҳи майи соли 1842 таҳия шуда буд, ҷой дода шуда буд.

Соли 1989 шаш ояти охирини боби ёздаҳуми Дониёл кушода шуданд, ва паёмовари он давраи замон дарк намуд, ки се қудрат вучуд доранд, ки фаъолияти пешгӯёнаи онҳо дар оятҳои ҷиҳил то ҷиҳилу панҷуми боби ёздаҳум идома меёбад. Подшоҳи ҷануб дар ояти ҷиҳил қудрати аждаҳост; подшоҳи шимол қудрати папист, ки дар аввали ҳамон оят, дар соли 1798, ба дасти қудрати аждаҳомонанди Фаронсаи Наполеон захми марговари худ гирифта буд. Дар он оят қудрати папист кори шифо ёфтани захми марговари худро оғоз мекунад. Соли 1989 подшоҳи шимол бар зидди қудрати аждаҳомонанди Иттиҳоди Шӯравӣ, ки то он вақт подшоҳи ҷануб гардида буд, ҷавобан ҳамла мекунад. Вақте ки ҳайвони католикият бар зидди Иттиҳоди Шӯравӣ ҷавобан бархост, он бо лашкари васитаи Иёлоти Муттаҳида омад, ки ҳамон пайғамбари козиби Ваҳй боби шонздаҳ аст. Подшоҳи аждаҳомонанди ҷануб, подшоҳи ҳайвонии шимол ва пайғамбари козиби аробаҳо, саворагон ва киштиҳо ҳама дар ояти ҷиҳил тасвир шудаанд, ва хати пешгӯӣ дар ояти ҷиҳилу панҷ ба анҷом мерасад, ҳангоме ки қудрати папист «ба поёни худ мерасад, ва ҳеҷ ёваре барои ӯ нахоҳад буд».

Армагеддон дар Ваҳй боби шонздаҳум минтақаи рамзии ҷуғрофӣ мебошад, ки исёни башариятро, ки пеш аз бозгашти Масеҳ воқеъ мегардад, муайян мекунад. Армагеддон рамз

аст; ин вожа аз ду калима сохта шудааст: «Ҳар», ба маънои кӯҳ, ва «Мачиддо», ки ҳамон водии Изреѐил аст. Ҳамин воқеият, ки Юҳанно кӯҳро бо Мачиддо якҷо овардааст, дар ҳоле ки Мачиддо водӣ аст, ба донишҷӯи нубувват мефаҳмонад, ки Армагеддон рамзест, ки ишораи чуғрофӣ дар бар дорад, зеро дар водии Изреѐил ҳеҷ кӯҳе вучуд надорад.

Водии Изреѐил дар миёни се баҳр (Баҳри Миёназамин, Баҳри Ҷалил ва Баҳри Мурда) ва Ерусалим ҷойгир аст. Он дар шимоли Исроил нисбатан марказӣ воқеъ буда, ин се ҳавзаи обӣ ва Ерусалим дар самтҳои гуногун гирди он қарор доранд. Ояти чилу панҷуми Дониёл ёздаҳ ҳамон ҷоест, ки подшоҳи шимол ба анҷоми худ мерасад, ва ин оят анҷоми чуғрофиёии ӯро дар миёни баҳрҳо ва кӯҳи муқаддаси ҷалолманди Ерусалим муайян мекунад. Ояти чилуми Дониёл ёздаҳ се қудратеро муаррифӣ менамояд, ки мавзӯи шифо ёфтани захми марговари қудрати папавӣ ва анҷоми ниҳии он мебошанд.

Ибораи аввали оятҳо замони интиҳоро дар соли 1798 муайян мекунад, вақте ки папавӣ захми марговари худро гирифт, ва ояти чихилу панҷум захми марговари доимии онро муайян менамояд. Таърихи нубувватӣ миёни марги аввалин ва охиринаи қудрати папавӣ шӯриши инсониятро муайян мекунад, ҳангоме ки онҳо бартари қудрати папавиро барқарор месозанд, замоне ки захми марговари он пеш аз заволи ниҳии қудрати папавӣ шифо меёбад. Ин шаш оят муҳри ҳақиқатро бар худ доранд, зеро ҳам оғоз ва ҳам анҷом марги қудрати папавӣ мебошанд, ва оятҳои миёна шӯриши инсониятанд, ҳангоме ки захми марговари аввал шифо меёбад.

Ба Миллер аз ҷониби фариштагони осмонӣ дар бораи муносибати Руми бутпараст ва Руми папавӣ нур дода шуд. Калиди фаҳмиши Миллер аз намунаи нубувватӣ, ки ӯ онро дар ҳамаи татбиқҳои нубуввати худ ба қор мебард, «ҳамешагӣ» дар Дуюм Таслӯникиён буд. «Ҳамешагӣ» дар он боб Руми бутпараст аст, ва маҳз ҳамин чиз рӯёеро, ки Вилиям Миллер ба дарки он расид, барқарор намуд, зеро ин Рум аст — ғоратгарони қавми ту дар ояти ҷордахуми боби ёздаҳум, — ки рӯёро барқарор мекунад.

Фиристодае, ки барангехта шуд, то афзоиши донишро дар соли 1989 дарк намояд, ба дарки табиати сегонаи Рум расид. Миллер фиристодаи фариштагони яқум ва дуюм буд, ва ӯ зухуроти яқум ва дуюми Румро дарк кард, то рӯёеро, ки ба ҷаҳон пешниҳод намуд, барқарор созад. Фиристодаи фариштаи сеюм ба дарки ҳар се зухуроти Рум расид, то рӯёеро, ки ба ӯ дода шуда буд, то ба ҷаҳон эълон намояд, барқарор созад.

Аввалин зухури Рум — Руми бутпараст буд. Аз Руми бутпараст Руми папавӣ, яъне зухури дуюм, ба вучуд омад. Аз ду зухури аввал Руми муосир ба вучуд омад, ки иттиҳоди сегонаи аждаҳо, ҳайвон ва пайғамбари қозиб аст.

Мо дар мақолаи навбатӣ пайгирии баҳси «қурбонии доимӣ»-ро дар таърихи Адвентизм идома хоҳем дод.

«Он ки аз зоҳир ба зерӣ сатҳ менигарад ва дилҳои ҳамаи одамонро меҳонад, дар бораи онҳое ки нури бузург ёфтаанд, мегӯяд: “Онҳо ба сабаби ҳолати ахлоқӣ ва рӯҳонии худ дар азоб ва ҳайрат нестанд.” Бале, онҳо роҳҳои худро баргузидаанд, ва ҷонашон аз

корҳои зишти худ лаззат мебарад. “Ман низ гумроҳиҳои онҳоро ихтиёр хоҳам кард, ва он чиро ки аз он метарсанд, бар онҳо хоҳам овард; зеро ҳангоме ки хондам, ҳеҷ кас ҷавоб надод; ҳангоме ки суҳан гуфтам, онҳо нашониданд; балки дар пеши ҷашмони Ман бадӣ карданд, ва он чиро баргузиданд, ки Ман аз он хушнуд набудам.” “Худо ба онҳо гумроҳии саҳт хоҳад фиристод, то ки ба дурӯғ имон оваранд,” зеро “муҳаббати ростиро барои наҷот ёфтан напасируфтанд,” “балки аз беадолатӣ лаззат бурданд.” Ишаъё 66:3, 4; 2 Таслӯникиён 2:11, 10, 12.»

«Омӯзгори осмонӣ пурсид: “Қадам фиреб метавонад аз ин пурзӯртар ақдро гумроҳ созад, аз вонамуд кардани он ки шумо бар таҳкурсии дуруст бино мекунед ва Худо аъмоли шуморо мепазирад, дар ҳоле ки дар асл шумо бисёр чизҳоро мувофиқи сиёсати дунявӣ ба анҷом мерасонед ва бар зидди Яҳува гуноҳ мекунед? Оҳ, ин фиреби бузург аст, гумроҳии дилфиребе, ки ақлҳоро тасарруф мекунад, ҳангоме ки одамоне, ки замоне ҳақиқатро шинохта буданд, сурати худотарсиро бо рӯҳ ва қудрати он иштибоҳ мегиранд; ҳангоме ки онҳо гумон мекунанд, ки сарватманданд, аз неъматҳои фаровон шудаанд ва ба ҳеҷ чиз эҳтиёҷ надоранд, дар ҳоле ки дар асл ба ҳама чиз муҳтоҷанд.”»

«Худо нисбат ба бандагони вафодори Худ, ки либосҳои худро беолоиш нигоҳ медоранд, тағйир наёфтааст. Аммо бисёриҳо нидо мекунанд: “Сулҳ ва амният”, дар ҳоле ки ҳалокати ногаҳонӣ бар онҳо меояд. Магар тавбаи комил вучуд надошта бошад, магар одамон дилҳои худро бо иқрор фурутан насозанд ва ҳақро чунон ки дар Исо аст, напасиранд, онҳо ҳаргиз ба осмон дохил нахоҳанд шуд. Вақте ки поксозӣ дар сафҳои мо ба амал ояд, мо дигар дар осоиш намеистем ва фахр намекунем, ки сарватдорем ва неъмат бисёр дорем ва ба ҳеҷ чиз эҳтиёҷ надорем.

«Кист, ки ростӣ гуфта тавонад: “Тиллои мо дар оташ санҷида шудааст; либосҳои мо аз олам доғдор нашудаанд”? Ман дидам, ки Устои мо ба либосҳои ба ном адолат ишора мекард. Онҳоро аз тан канда, палидии зери онҳоро ошкор сохт. Сипас ба ман гуфт: “Оё намебинӣ, ки ҷӣ гуна онҳо палидӣ ва пӯсишии хислати худро бо худнамоӣ пӯшондаанд? ‘Ҷӣ гуна шаҳри вафодор ғоҳиша гардидааст!’ Хонаи Падари Ман ба хонаи савдо табдил ёфтааст, ба ҷойе, ки ҳузур ва ҷалоли илоҳӣ аз он берун рафтааст! Ба ҳамин сабаб сустӣ ҳаст, ва қувват намерасад.”» Testimonies, volume 8, 249, 250.